

разбѣгаха се коне безъ ездачи, ездачи безъ коне, останали вече много назадъ, се лутаха безпомощно и бавно, като замаяни. Цѣлата линия на конницата, шибана отъ вихрушката на куршумитѣ, измѣняше първата си посока, събираше се и завиваше все повече и повече на дѣсно. Заднитѣ линии се влѣха въ първитѣ и всички наедно, въ нестройна, но още буйна и хвърчаща тѣлпа, налетѣха върху самитѣ позиции.

Стрелбата тамъ занѣмѣ. Кжса тишина и — зачу се високо и диво ура. Вълнитѣ на живата лава залѣха тая частъ на позицията и преминаха надъ нея. Какво станаха войницитѣ, които секунда по-рано още стреляха, никой отъ които не се помръдна, не отстъпи, не се премѣсти, ни въ страни, ни назадъ? Пронизани ли бѣха отъ дългитѣ пики? Стѣпкани ли бѣха подъ копитата на разяренитѣ коне? Мигъ-два всички напрегнато гледатъ натамъ. Нищо не се вижда, позицията е безлюдна. И ето, като че изъ самата земя наизкачватъ черни фигури, тантурести и тежки въ широкитѣ си шинели, затичватъ се, нѣкои приклекуватъ на колѣне, нѣкои оставатъ прави, но всички стрелятъ отново — сега въ гърба на конницитѣ, които въ инерцията на лудия си бѣгъ бѣха преминали вече и губѣха възможность да се обърнатъ и запазятъ. „Молодци! — разказваше по тоя случай Рибаленко — Молодци! Нищо